

[Holmberg.]

til at tro, at de måske har det, men hvis det skulle være således, at de ikke har det, er det på tide, at de laver et sådant regnskab ikke alene for deres egen skyld, men også for folketings skyld.

Vi ved, at statsbanerne giver underskud som helhed. Vi har jo før diskuteret, hvor stort dette underskud er, og der kan nok foretages forskellige opstillinger. Vi ved, at pensionen til tjenestemænd, i hvert fald differencen mellem folkepension og den almindelige pension, skal tages med, og der er også nok beregnet en for lille rente af de penge, der lånes. Vi ved, at folketinget i de senere år har bevilget store beløb til nyanskaffelser; det sidste par år er der bevilget ca. 60 mill. kr. til MY-lokomotiver og motorvogne. Disse moderniseringer er sikkert rigtige; de er imidlertid som regel blevet motiveret med forventede reduktioner af det kørende personale, og noget sådant er jo stort set ikke sket.

Hvorfor giver statsbanerne underskud? Der er naturligvis mange forskellige grunde hertil. Udviklingen går banerne imod, det er vel den første årsag; men det kan jo også skyldes, at der ikke drages den naturlige konsekvens med mindre mandskab. Det kan være utaknemligt at nævne det, men jeg tror, det er rigtigt.

Så vidt jeg har kunnet læse — hvis det er forkert, må ministeren korrigere mig, jeg tror imidlertid, det er rigtigt — ligger det således, at personalet i lokomotivtjenesten i driftsåret 1954-55 androg 3 746; i driftsåret 1958-59 var det kun nedbragt til 3 547, og her skal vi i høj grad tage udviklingen i betragtning. I 1954-55 kørtes der 17,4 mill. lokomotivkilometer mod 7,4 millioner i 1958-59. Samtidig var kørslen med MY og motorvogne steget fra 19 mill. til 30 mill. km. Lægger vi det hele sammen, viser det sig, at der er kørt færre kilometer pr. mand. Det var da just ikke det, der var meningen med effektiviseringen.

Drager vi en sammenligning mellem statsbanernes og privatbanernes personaleforbrug, hvis jeg må sige det på den måde — det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) har kort nævnt enkelte tal — ser det for mig, når jeg har læst statsbanernes driftsberetning for sidste år og mener at have læst rigtigt, lidt mærkeligt ud, at

DSBs faste personale var 19 192, det løse personale 6 776, i alt 25 968, medens privatbanernes faste personale var 1 457, det løse 1 098, i alt 2 555.

Hvordan ligger det så med togkilometerne? Statsbanerne havde 38,5 mill. togkilometer, privatbanerne 11,0 millioner. Omregner vi disse tal, viser det sig, at statsbanerne skulle have 7 personer pr. 10 000 km — jeg håber at have læst rigtigt — og privatbanerne lidt over 2 eller kun ca. en tredjedel. Hertil vil sikkert blive anført, at statsbanerne kører med betydelig større tog. Det er sikkert rigtigt, men mon ikke det er lige så rigtigt, at mange af disse tog er overbemandede? Det er mig egentlig helt uforståeligt, at statsbanerne på de sekundære sidelinjer ikke indsætter enmandsbetjente skinnebusser. Jeg havde nær sagt: lad dem så køre frem og tilbage, så kunne folk da få nogle ordentlige forbindelser. Som det er i øjeblikket, er det næsten umuligt at få rigtige forbindelser, og det er også derfor, folk svigter banerne.

Må jeg spørge den højtærede minister: hvad er egentlig motiveringen for, at skinnebusser ikke anvendes af statsbanerne? Ser vi på privatbanerne, viser det sig, at 60 pct. af persontogskørslen i dag udføres af skinnebusser, medens statsbanerne, så vidt jeg ved, overhovedet ingen har. Jeg kan næsten ikke lade være med at fremdrage en udtalelse, fremsat af en ledende jernbanemand for nogle år siden. Han sagde om statsbanernes persontogstrafik: på mange stationer i dag ser vi statsbanernes traditionelle driftsform med 500 HK — det er motorvognen — 4 passagerer, 3 jernbanefolk, 2 vogne og 1 stk. gods. Det er slet ikke for at sætte sagen på spidsen, at jeg nævner det her, sådan er det i mangfoldige tilfælde. Der er for mig slet ingen tvivl om, at der er en hel del, der må rettes. Lad mig også nævne, at jeg har et meget nært kendskab til en station i Jylland, der i hele juleugen solgte billetter for 2 kr. 80 øre.

Jeg læste en artikel af departementschef Erik Ib Schmidt, hvori han skrev — det var i anden forbindelse, nemlig skatte- og sociallovgivningen — at det egentlig ville være en skøn tanke, om man uden skelen til fordomme, traditioner eller velerhvervede rettigheder kunne kassere hele denne lovgivning og ganske uhildet tage fat på